

Institut
d'Estudis
Catalans

Declaració de l'Institut d'Estudis Catalans arran de la Sentència del Tribunal Suprem 634/2020, sobre els usos institucionals i administratius de les llengües oficials

L'Institut d'Estudis Catalans (IEC), com a acadèmia de la llengua catalana, en relació amb la recent Sentència 634/2020, del 2 de juny, del Tribunal Suprem espanyol, que ratifica una sentència anterior del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, i que obliga l'Administració valenciana a comunicar-se amb la catalana en castellà i, *de facto*, obligaria les administracions balear, catalana i valenciana a comunicar-se entre elles en castellà, acorda de fer públiques les consideracions següents:

1) *Sobre la unitat de la llengua*

Són nombroses les declaracions de l'IEC en el sentit que **el valencià i el català són la mateixa llengua**, com així ho reconeixen explícitament la comunitat científica internacional i també el Tribunal Constitucional espanyol en diferents sentències.

2) *Sobre la ignorància de la unitat de la llengua per part del Tribunal Suprem*

La justícia, per a ser-ho, no pot ser ni il·lògica, ni acientífica, ni incompreensible per als ciutadans. Una sentència que va contra tota evidència i que, a més, en fer-ho no aporta cap benefici per a ningú, resulta d'una opacitat absoluta, degrada greument la credibilitat del sistema i esdevé, finalment, injusta. De la mateixa manera que ningú no podria entendre, fos quin fos el context legal, que les relacions bilaterals entre, per exemple, Espanya i l'Argentina es fessin en qualsevol altra llengua que no fos la castellana (es digui *castellà* o *espanyol*, i sigui en el context internacional que sigui), impedir les relacions entre administracions territorials en la llengua pròpia que comparteixen no és ni just, ni pràctic ni segurament factible.

Allò que **aquesta Sentència demostra és una animadversió ancestral**, per part d'alguna de les més altes institucions estatals, contra la llengua compartida per, almenys, una quarta part de la població del Regne d'Espanya i, per extensió, contra les altres llengües de l'Estat parlades per més d'un terç del total dels seus ciutadans. Ultra la vulneració de drets que això comporta, sembla que no s'entén que **les llengües no són solament propietat dels seus parlants, sinó de tota la ciutadania** —espanyola, europea o del món sencer—, com ho són el patrimoni artístic i el natural. I que això, per damunt de prejudicis ideològics, **comporta l'obligació de conservar-les, protegir-les i fomentar-les**. I que no fer-ho així és una greu demostració, en el millor dels casos, de desconeixement i d'incultura, i, en el pitjor dels escenaris, d'un mal procedir impropï de qui té l'obligació d'impartir justícia.

3) *Sobre els aspectes jurídics de la Sentència*

La tesi de la Sentència del Tribunal Suprem és una interpretació restrictiva de les competències de la Generalitat Valenciana, ja que diu que la competència en llengua no habilita per a determinar els efectes jurídics que han de tenir validesa fora de la comunitat autònoma. Si fos així, de manera lògica i conseqüent la Sentència hauria declarat inconstitucional tot l'article, però deixa vigent la primera part, on es diu que els documents adreçats fora de la comunitat autònoma s'han de redactar en castellà i valencià, i elimina el fet que es pugui fer només en valencià quan s'adrecin a una comunitat autònoma del mateix àmbit lingüístic. La voluntat del Tribunal Suprem és deixar condicionada la Generalitat, en tots els casos, a redactar sempre els documents en les dues llengües, i per tant a considerar el valencià com una llengua subsidiària que no té plens efectes per si sola, cosa que sí que es predica del castellà.

No és veritat que la Generalitat Valenciana regulés en el Decret 61/2017, del 12 de maig, impugnat, l'eficàcia jurídica dels documents fora de la comunitat autònoma, sinó només els criteris d'ús de la llengua per part de la mateixa administració que l'habiliten en la seva competència sobre l'oficialitat de la llengua. Aquesta actuació de la Generalitat Valenciana està d'acord amb els objectius i principis establerts per la Carta de les Llengües Regionals i Minoritàries, l'article 7.1.b de la qual estableix, com a criteri de les polítiques lingüístiques, **«el respecte a l'àrea geogràfica de cada llengua regional o minoritària, de manera que assegurin que les divisions administratives ja existents o noves no constitueixen cap obstacle a la promoció d'aquesta llengua regional o minoritària»**. La Generalitat Valenciana ha legislat d'acord amb aquest principi establert pel tractat, que ha signat l'Estat espanyol i que obliga totes les administracions públiques en les seves actuacions i normes que dictin, cosa que ignora el Tribunal Suprem. A més, l'alt tribunal, amb l'anul·lació parcial de l'article del Decret es contradiu amb la seva tesi, i imposa de fet que la Generalitat faci sempre els documents en castellà i valencià, malgrat que s'adrecin a l'àrea lingüística coincident.

Finalment, entenem que aquesta sentència de cap manera no obliga la Generalitat de Catalunya o el Govern Balear en les seves comunicacions oficials al País Valencià o entre ells. Val a dir, però, que si aquesta matèria és competència de l'Estat —i, per tant, és regulada per l'article 15.3 de la Llei 39/2015, de l'Estat—, la Generalitat Valenciana, en adreçar comunicacions o documents a Catalunya o a les Balears les pot fer en valencià, i el mateix és vàlid per a la Generalitat de Catalunya i el Govern Balear. Aquest article estableix, amb caràcter general, que els documents adreçats fora de la comunitat autònoma amb llengua cooficial s'han de traduir al castellà, però **«si han de tenir efectes en el territori d'una comunitat autònoma en què sigui cooficial aquesta mateixa llengua diferent del castellà, no caldrà traduir-los»**. Per tant, la Generalitat Valenciana hauria de fer una instrucció en aquest sentit.

Barcelona, 16 de juny de 2020